РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети състав)

26 юни 2008 година *

По дело T-94/98

Alfonsius Alferink с местожителство в Heeten (Нидерландия) и 67 други ищци, чиито имена са посочени в приложението, за които се явяват първоначално адв. H. Bronkhorst и адв. E. Pijnacker Hordijk, впоследствие адв. Bronkhorst, адв. Pijnacker Hordijk и адв. J. Sluysmans, а накрая адв. Pijnacker Hordijk, avocats,

ищци,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н T. van Rijn, в качеството на представител,

ответник,

с предмет искане съгласно член 178 от Договора за ЕО (понастоящем член 235 ЕО) и член 215, втора алинея от Договора за ЕО (понастоящем член 288, втора алинея ЕО) за обезщетение на вредите, които ищците твърдят, че са претърпели поради факта, че с приемането на Регламент (ЕИО) № 1033/89 от 20 април 1989 година за изменение на Регламент (ЕИО) № 1546/88 за определяне на

* Език на производството: нидерландски.

подробни правила за прилагане на допълнителния налог, предвиден в член 5в от Регламент (ЕИО) № 804/68 на Съвета (ОВ L 110, стр. 27), който не предвиждал ясно и точно, че производството на мляко трябва да се възобнови от първоначалното SLOM стопанство, Комисията нарушила принципа на правната сигурност,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (пети състав),

състоящ се от: г-н M. Vilaras, председател, г-жа E. Martins Ribeiro (докладчик) и г-жа K. Jürimäe, съдии,

секретар: г-н J. Plingers, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 септември 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Регламент (ЕИО) № 1078/77 на Съвета от 17 май 1977 година за въвеждане на режим на премии за непредлагане на пазара на мляко и млечни продукти и за

конверсия на млечни стада (ОВ L 131, стр. 1) предвижда да се изплаща премия за непредлагане на пазара или премия за конверсия на производителите, които поемат задължение, в рамките на период на непредлагане на пазара от пет години, да не предлагат на пазара мляко или млечни продукти или, в рамките на период на конверсия от четири години, да не предлагат мляко или млечни продукти на пазара и да конвертират своето млечно стадо в стадо за производство на месо.

2 Млекопроизводителите, поели задължение на основание Регламент № 1078/77, обичайно се наричат „производители в квота SLOM“, като този акроним произлиза от нидерландския израз „slachten en omschakelen“ (убиване и конвертиране), който описва задълженията им съгласно режима за непредлагане на пазара или за конверсия.

3 От 1 април 1984 г. Регламент (ЕИО) № 856/84 на Съвета от 31 март 1984 година за изменение на Регламент (ЕИО) № 804/68 относно общата организация на пазара на мляко и млечни продукти (ОВ L 90, стр. 10) и Регламент (ЕИО) № 857/84 на Съвета от 31 март 1984 година за установяване на общи правила за прилагане на налога, предвиден в член 5в от Регламент № 804/68 в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 90, стр. 13), въвеждат допълнителен налог върху доставените количества мляко, надвишаващи референтно количество, което се определя за всеки купувач в пределите на определено общо количество, гарантирано на всяка държава-членка. Освободеното от допълнителен налог референтно количество се равнява на количеството мляко или млечен еквивалент, доставено от производител или закупено от мандра през референтната година съгласно избрания от държавата-членка метод, като за Кралство Нидерландия референтната година е 1983 г.

4 Условията за прилагане на допълнителния налог, предвиден в член 5в от Регламент (ЕИО) № 804/68 на Съвета от 27 юни 1968 година относно общата организация на пазара в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 148, стр. 13), са определени в Регламент (ЕИО) № 1371/84 на Комисията от 16 май 1984 година (ОВ L 132, стр. 11). Последният регламент е отменен с Регламент (ЕИО) № 1546/88 на Комисията от 3 юни 1988 година за определяне на подробни правила за прилагане на допълнителния налог, предвиден в член 5в от Регламент № 804/68 (ОВ L 139, стр. 12), чиято цел е по-конкретно да се преработи приложимата правна уредба в областта (първо съображение от посочения регламент).

5 Не се разпределя референтно количество на производителите, които през избраната от съответната държава-членка референтна година не са доставяли мляко в изпълнение на задължението, поето на основание Регламент № 1078/77.

6 В Решение от 28 април 1988 г. по дело Mulder (120/86, Recueil, стр. 2321, наричано по-нататък „Решение Mulder I“) и в Решение по дело von Deetzen (170/86, Recueil, стр. 2355; наричано по-нататък „ Решение von Deetzen I“) Съдът обявява за недействителен Регламент № 857/84, допълнен с Регламент № 1371/84, доколкото той не предвижда разпределяне на референтно количество на производителите, които в изпълнение на задължението, поето на основание Регламент № 1078/77, не са доставяли мляко през избраната от съответната държава-членка референтна година.

7 В резултат на Решение Mulder I и Решение von Deetzen I, посочени в точка 6 по-горе, на 20 март 1989 г. Съветът приема Регламент (ЕИО) № 764/89 за изменение на Регламент № 857/84 (ОВ L 84, стр. 2), който влиза в сила на 29 март 1989 г., за да позволи на категорията производители, визирани в тези съдебни решения, да се предостави специално референтно количество, представляващо 60 % от производството им за дванадесетте месеца, предхождащи поемането на задължение за непредлагане на пазара или за конверсия на основание Регламент № 1078/77.

8 Член 3а, параграф 1, букви а)—г) от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, предвижда:

„Производителят, посочен в член 12, [буква в)], трета алинея:

[…]

получава временно по свое заявление, подадено в срок от три месеца, считано от 29 март 1989 г., специално референтно количество, при условие че той:

а) не е преустановил дейността си в рамките на чле 2, параграфи 3 и 4 от Регламент [...] № 1078/77 или не е прехвърлил изцяло своето стопанство за производство на мляко преди края на периода на непредлагане на пазара или на конверсия;

б) в подкрепа на заявлението си установи по задоволителен за компетентния орган начин, че е в състояние да произвежда до нивото на заявеното референтно количество в своето стопанство;

в) се ангажира да продава мляко или други продукти директно на потребителите и/или да доставя мляко на купувачите;

г) се ангажира, що се отнася до специалното референтно количество, да не кандидатства за подкрепа по която и да е програма за отказ от референтни количества до края на режима на допълнителен налог.“ [неофициален превод]

9 Член 3а, параграф 3 от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, гласи:

„Ако в срок от две години, считано от 29 март 1989 г., производителят може да докаже по задоволителен за компетентния орган начин, че действително е възобновил директните продажби и/или доставките и че за последните дванадесет месеца тези директни продажби и/или доставки са достигнали ниво, което се равнява или е по-високо от 80 % от временното референтно количество, специалното референтно количество му се предоставя окончателно. В противен случай временното референтно количество се връща изцяло в резерва на Общността [...].“ [неофициален превод]

10 Член 12, буква в) от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, предвижда, че „[з]а целите на прилагането на член 3а за производител се счита земеделският стопанин, физическо или юридическо лице или група от физически или юридически лица, чието стопанство е разположено на географската територия на Общността.“ [неофициален превод]

11 Член 12, буква г) от Регламент № 857/84 уточнява:

„По смисъла на настоящия регламент:

г) стопанство са всички производствени единици, управлявани от производителя и разположени на географската територия на Общността.“ [неофициален превод]

12 Член 3а, параграф 1 от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент (ЕИО) № 1033/89 на Комисията от 20 април 1989 година (ОВ L 110, стр. 27) гласи следното:

„Заявлението [за специално референтно количество], предвидено в член 3а, параграф 1 от Регламент [...] № 857/84, се подава от заинтересования производител пред компетентния орган, посочен от държавата-членка, съобразно правилата, определени от нея, и при условие че производителят може да докаже, че все още изцяло или отчасти управлява същото стопанство като управляваното към момента на одобрението, предвидено в член 5, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1391/78 на Комисията, на неговото заявление за отпускане на премия.

Компетентният орган потвърждава получаването на заявлението, проверява дали са спазени условията, определени в горепосочения параграф 1 и отбелязва поетите писмено задължения от производителя.

Доказателствата, с които може да се установи капацитетът на производителя да произвежда до нивото на заявеното референтно количество, могат да бъдат по-специално:

— извършените директни продажби и/или доставки на мляко след края на периода на непредлагане на пазара или на конверсия,

— млекодайните животни по смисъла на член 1, параграф 1, [буква б)] от Регламент [...] № 1391/78, с които разполага стопанството,

— постоянно заетата с пасбища площ и/или площта с фуражни култури в стопанството, както следват от плана за сеитбообращение и от извършеното засяване,

— инвестициите, предвидени в член 3, точка 1, втора алинея от Регламент [...] № 857/84.“ [неофициален превод]

13 Производителите, които са поели задължения за непредлагане на пазара или за конверсия и в приложение на Регламент № 764/89 са получили така наречено „специално“ референтно количество, се наричат „производители в квота SLOM I“.

14 С Решение от 11 декември 1990 г. по дело Spagl (C-189/89, Recueil, стр. I-4539), Съдът обявява за недействителен член 3а, параграф 1, първо тире от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, доколкото той изключва от разпределянето на специалното референтно количество на основание на тази разпоредба производителите, чиито период на непредлагане на пазара или на конверсия в изпълнение на задължение, поето на основание Регламент № 1078/77, е изтекъл преди 31 декември 1983 г. или според случая преди 30 септември 1983 г.

15 Вследствие на решението по дело Spagl, посочено в точка 14 по-горе, Съветът приема Регламент (ЕИО) № 1639/91 от 13 юни 1991 година за изменение на Регламент № 857/84 (ОВ L 150, стр. 35), който чрез премахването на обявените за недействителни от Съда условия позволява разпределянето на специално референтно количество на съответните производители. Те се наричат общо „производители в квота SLOM II“.

16 С предварително Решение от 19 май 1992 г. по дело Mulder и др./Съвет и Комисия (C-104/89 и C-37/90, Recueil, стр. I-3061, наричано по-нататък „Решение Mulder II“) Съдът постановява, че Европейската икономическа

общност носи отговорност за вредите, претърпени от определени млекопроизводители, които са поели задължения на основание Регламент № 1078/77 и впоследствие са били възпрепятствани да предлагат мляко на пазара в резултат от прилагането на Регламент № 857/84. Що се отнася до дължимите суми, Съдът приканва страните да определят размера им по общо съгласие.

17 С Решение от 27 януари 2000 г. по дело Mulder и др./Съвет и Комисия (C-104/89 и C-37/90, Recueil, стр. I-203), Съдът се произнася относно размера на обезщетението, поискано от ищците по делата, за които се отнася решението Mulder II, посочено в точка 16 по-горе.

Обстоятелства в основата на спора

18 Ищците — г-н Alfonsius Alferink и 67 други млекопроизводители от Нидерландия, поемат задължение за непредлагане на пазара в рамките на Регламент № 1078/77.

19 В съответствие с релевантната правна уредба ищците подават заявление пред нидерландските органи за разпределяне на специално референтно количество, което да им позволи да произвеждат определено количество мляко без да дължат допълнителен налог. Някои ищци получават временно специално референтно количество, а други — окончателно специално референтно количество.

20 След предоставянето на горепосочените специални референтни количества нидерландските органи предприемат проверки, за да установят дали ищците произвеждат референтните количества при определените от общностната правна уредба условия. Нидерландските органи установяват, че не е възобновено млекопроизводството от първоначалното SLOM стопанство или от същата организационна и икономическа стопанска единица като разглежданата към датата на поемането на задължението за непредлагане на пазара, защото ищците използват за производството на мляко наети от трети лица средства за производство, поради което органите приемат, че не са спазени изискванията, произтичащи от общностната правна уредба за разпределяне на окончателно

референтно количество. Ето защо те отказват да разпределят окончателно референтно количество на ищците, които са получили временно референтно количество и отнемат окончателното референтно количество от тези, които са го получили.

21 Ищците подават жалба пред College van Beroep voor het bedrijfsleven (Апелативен съд по административни спорове в икономическата област, Нидерландия) срещу решенията на нидерландското Министерство на земеделието, природното наследство и риболова (наричано по-нататък „министерството"), с които се отказва да им се разпредели окончателно референтно количество или им се отнема това, което им е било разпределено. Те поддържат в частност, че противно на твърдението на споменатото министерство релевантната правна уредба не изисква за предоставянето на специално референтно количество млекопроизводството да е възобновено от първоначалното SLOM стопанство или от същата организационна и икономическа стопанска единица като разглежданата към датата на поемане на задължението за непредлагане на пазара. College van Beroep voor het bedrijfsleven отхвърля тяхната жалба.

22 Един от ищците, г-н G. J. Hulter, предявява пред Rechtbank te 's-Gravenhage (Районен съд Хага, Нидерландия) иск за търсене на отговорност, който се основава на това, че нито решението на министерството, нито релевантната правна уредба посочват, или поне не в достатъчна степен, приложимите условия за превръщането на временното референтно количество в окончателно референтно количество или на това, че не е предоставена своевременно правилна информация относно критериите за окончателно разпределяне на референтно количество. Този иск е отхвърлен с решение от 20 януари 1999 г.

23 Г-н Hulter подава жалба срещу това решение пред Gerechtshof te 's-Gravenhage (Апелативен съд Хага, Нидерландия), който с решение от 17 февруари 2000 г. потвърждава решението на Rechtbank te 's-Gravenhage.

24 Г-н Hulter подава касационна жалба пред Hoge Raad der Nederlanden (Върховен съд), която е отхвърлена с решение от 8 март 2002 г.

Производство

25 С искова молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 19 юни 1998 г., г-н Alferink, както и 67-те ищци, чиито имена са посочени в приложението, предявяват настоящия иск.

26 На 30 септември 1998 г. се провежда неофициална среща пред Първоинстанционния съд, в която участват представителите на страните. По време на тази среща страните имат възможност да представят становищата си относно извършената от Първоинстанционния съд аналитична класификация на делата, свързани с производителите в квота SLOM.

27 с определение

28 На 17 май 2000 г. се провежда втора неофициална среща пред Първоинстанционния съд, в която участват представителите на страните.

29 На 17 януари 2002 г. се провежда трета неофициална среща пред Първоинстанционния съд, в която участват представителите на страните. По време на тази среща със съгласието на страните по това дело се решава производството по него да бъде спряно до приемане на решение от Hoge Raad der Nederlanden.

30 Първоинстанционният съд постановява възобновяването на производството по настоящото дело с определение от 30 март 2004 г. на председателя на първи състав. В резултат на това на Комисията е определен срок, в който тя да представи писмена защита. След това страните представят съответно писмена реплика и писмена дуплика.

31 Тъй като, считано от новата съдебна година, съставите в Първоинстанционния съд са променени, съдията докладчик е включен в пети състав, на който настоящото дело съответно е разпределено.

32 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (пети състав) решава да започне устната фаза на производството, без да се пристъпва към предварително събиране на доказателства.

33 В съдебното заседание от 25 септември 2007 г. страните представят устно становищата си и отговорят на въпросите, зададени от Първоинстанционния съд.

Искания на страните

34 Ищците искат от Първоинстанционния съд:

— да осъди Общността да заплати посочените в приложението към исковата молба суми като обезщетение за вредите, които са претърпели вследствие на неадекватната редакция на член 3а от Регламент № 1546/88, заедно с годишна лихви в размер на 8 %, считано от 23 февруари 1998 г. до деня на пълното изплащане,

— да осъди Общността да заплати съдебните разноски.

35 Комисията иска от Първоинстанционния съд:

— да отхвърли иска,

— да осъди ищците да заплатят съдебните разноски.

По възражението за незаконосъобразност на Регламент № 1546/88

Доводи на страните

36 В хода на съдебното заседание ищците изтъкват правно основание, изведено от незаконосъобразността на Регламент № 1546/88, поради това че последният създавал дискриминация между производителите в квота SLOM и другите млекопроизводители и нарушавал оправданите правни очаквания.

37 Комисията посочва, че става дума за ново правно основание, което поради това трябва да се обяви за недопустимо.

Съображения на Първоинстанционния съд

38 От член 44, параграф 1, буква в) във връзка с член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд следва, че исковата молба или жалбата трябва да посочва предмета на спора и да съдържа кратко изложение на изтъкнатите правни основания, както и че в хода на производството не може да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. Същевременно правно основание, което представлява разгръщане на основание, изтъкнато преди това изрично или имплицитно в исковата молба или жалбата, и което се намира в тясна връзка с последното, следва да бъде обявено за допустимо (Решение на Съда от 14 октомври 1999 г. по дело Atlanta/Европейска общност, C-104/97 P, Recueil, стр. I-6983, точка 29; Определение на председателя на трети състав на Съда от 13 ноември 2001 г. по дело Dürbeck/Комисия, C-430/00 P, Recueil, стр. I-8547, точка 17 и Решение на Първоинстанционния съд от 8 март 2007 г. по дело France Télécom/Комисия, T-340/04, Сборник, стр. II-573, точка 164).

39 В конкретния случай трябва да се посочи, че правното основание, изведено от незаконосъобразността на Регламент № 1546/88, е ново, не почива върху никакво ново правно или фактическо обстоятелство, установено в хода на производството и то не може да се смята за разгръщане на основание, изтъкнато преди това изрично или имплицитно в исковата молба или в жалбата и намиращо се в тясна връзка с последното (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 28 ноември 2002 г. по дело Scan Office Design/Комисия, T-40/01, Recueil, стр. II-5043, точка 96). Освен това ищците изобщо не посочват причините, поради които това възражение за незаконосъобразност е могло да бъде изтъкнато едва по време на съдебното заседание. Следователно това правно основание трябва да се отхвърли като недопустимо.

По искането за обезщетение

Доводи на страните

40 Ищците припомнят, че са минали много години между поемането на задължението за непредлагане на пазара и предоставянето на временно специално референтно количество, поради което тяхното стопанство вече не е в състояние да започне отново упражняваната преди това дейност по отглеждане на животни за добив на мляко, поради което те са прибягнали до наети от трети лица средства за производство като обор или доилна инсталация. Временните референтни количества, които били предоставени на ищците, следователно не били трансформирани в окончателни количества или последните им били отнети.

41 Те отбелязват, че според министерството, College van Beroep voor het bedrijfsleven и Комисията общностното право, и по-специално член 3a от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, трябва да се тълкува в смисъл, че за да се предостави окончателно референтно количество, временното референтно количество трябва да се произвежда от същото първоначално SLOM стопанство или от същата организационна и икономическа стопанска единица като разглежданата към момента на поемането на задължението SLOM.

Следователно условията за предоставяне на референтно количество не били налице, когато средствата за производство са наети от трети лица.

42 В отговор на писмо на ищците от 13 октомври 1994 г. Комисията уточнява с писмо от 15 февруари 1995 г., че според нея решението на College van Beroep voor het bedrijfsleven правилно отразява състоянието на общностната правна уредба, що се отнася до естеството на стопанството, в което трябва да се произведе специалното референтно количество, а именно първоначалното SLOM стопанство, изцяло или отчасти, включващо всички добавки до датата на предоставянето на временното референтно количество. В това отношение Комисията препраща към Решение на Съда от 3 декември 1992 г. по дело O'Brien (C-86/90, Recueil, стр. I-6251) и в частност към точки 16 и 17 от него, от които ясно следвало, че относимото стопанство било създаденото към датата на предоставянето на референтното количество и то при условие че за целите на предоставянето на окончателно количество производителят „все още изцяло или отчасти управлява същото стопанство като управляваното към момента на одобрение на неговото заявление за отпускане на премия" (точка 17).

43 В същото писмо Комисията добавя, че от фактическите обстоятелства, представени ѝ от адвоката на ищците, следва, че последните не се намират в посоченото в предходната точка положение било защото владеят първоначалното SLOM стопанство, но не го използват за производството на специалното референтно количество, било защото стопанството, в което се произвежда специалното референтно количество, е било придобито след предоставянето на временно специално референтно количество. Комисията уточнява още, че съображенията, които могат да се изтъкнат относно наемането на средства за производство на специални референтни количества, трябва да се разгледат в светлината на предходните ѝ аргументи относно датата, на която тези средства са били придобити, и датата, на която те са били добавени към първоначалното SLOM стопанство. Комисията посочва накрая, че Решение на Съда от 15 януари 1991 г. по дело Ballmann (C-341/89, Recueil, стр. I-25) не засяга производителите в квота SLOM, обратно на твърдението на ищците, които са се обърнали към нея.

44 Ищците обаче считат, че от член 3а, параграф 1 от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, следва, че заявителят на временно референтно количество вече не трябва да владее цялото първоначално SLOM стопанство. Всъщност, доколкото било достатъчно само малка част дори от това стопанство все още да бъде използвана, временното референтно количество щяло непременно да бъде произведено чрез използването на други средства за производство.

Според ищците следователно е достатъчно производителят все още да притежава част от производствените единици, които е управлявал към момента на поемане на задължението за непредлагане на пазара.

45 Наред с това другите разпоредби на член 3а от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, потвърждавали, че предоставеното референтно количество можело до голяма степен да бъде произведено като се използват средства за производство, които не са част от първоначалното SLOM стопанство. В това отношение ищците изтъкват, за да се установи, че производственият капацитет на производителя е до нивото на заявеното референтно количество, че като доказателства се допускат постоянно заетата с пасбища площ и/или площта с фуражни култури в стопанството, както следват от плана за сеитбообращение и от извършеното засяване. Посоченият по-горе член 3а изобщо не посочвал условие, че става въпрос за постоянно заети с пасбища площи или други площи, принадлежащи на първоначалното SLOM стопанство. Същият принцип се прилагал за инвестициите, предвидени в посочения член 3а, последното тире, които по принцип се отнасят до периода след изтичането на споразумението SLOM (а именно инвестициите, направени в рамките на проект за развитие, подаден преди 1 октомври 1984 г.).

46 Впрочем нито Регламент № 1078/77, нито регламентите за прилагане, основаващи се на него, не предвиждали задължението за поддържане в същото състояние на стопанството, за което е било прието задължение SLOM. Ако законодателят желаел производството на мляко да бъде възобновено от първоначалното SLOM стопанство или от същата организационна и икономическа стопанска единица като разглежданата към момента на поемането на задължението SLOM, той трябвало изрично да го посочи в общностната правна уредба.

47 Следователно от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, във връзка с Регламент за прилагане № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, произтичало, че производителят трябва да бъде в състояние да произведе заявените референтни количества като използва управляваните от него производствени единици, като поне част от посочените производствени единици, използвани за тази цел, трябва да съответства на производствените единици, с които той разполага към момента на поемането на задължението за непредлагане на пазара. Обратно на твърдението на Комисията тези регламенти не предвиждали изобщо, че производството трябва да бъде възобновено било от първоначалното SLOM стопанство, било от същата в организационно и икономическо отношение стопанска единица като тази, за която ставало дума към момента на поемане на задължението за непредлагане на пазара.

48 Така, като приела правна уредба, която не постановява изрично горепосоченото ограничение и поради това е неадекватна, двусмислена и неясна, Комисията допуснала грешка, ангажираща нейната отговорност, тъй като нарушила принципа на предпазните мерки, който следвало също да се прилага относно метода за изработване на правна уредба и който изисквал последната да е адекватна. В това отношение ищците препращат към Резолюция на Съвета от 8 юни 1993 г. относно качеството на текстовете на общностното законодателство (ОВ C 166, стр. 1).

49 Що се отнася до вредата и причинно-следствената връзка между грешката и вредата, ищците изтъкват, че съществува грешка, която им е причинила вреди и за която отговаря Комисията. Те твърдят, че отговарят на всички условия, определени за предоставянето на временно референтно количество, а именно че са в състояние да произвеждат референтното количество в тяхното стопанство, каквото е то към момента на подаване на заявлението. Позицията на нидерландските органи, които според Комисията приели, че ищците не възобновили производството на мляко от първоначалното SLOM стопанство или не го възобновили по самостоятелен начин, на свой риск и за своя сметка, показвала само, че поради двусмислеността на общностната правна уредба ищците не възобновили изцяло производството си от първоначалното SLOM стопанство. Ако общностната правна уредба била по-ясна, те можели да изберат да произвеждат с помощта на средства за производство, различни от тези, с които разширили стопанството си, и следователно можели да изберат друг начин на производство от първоначалното им SLOM стопанство.

50 С писмо от 23 февруари 1998 г. ищците, с изключение на г-н H. J. ten Have, искат Комисията да ги обезщети за претърпяната вреда, което тя отказва с писмо от 17 април 1998 г. Те уточняват, че са готови да представят допълнителни доказателства в подкрепа на тяхната позиция.

51 В самото начало, от една страна, Комисията напомня, че според постоянната съдебна практика Общността носи извъндоговорна отговорност само ако са изпълнени три условия, а именно неправомерност на поведението, в което се упреква институцията, наличие на действителна вреда и на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда. От друга страна, посоченото от ищците изискване за адекватност на правната уредба било следствие от принципа на правната сигурност, съгласно който Съдът постановил, че правната уредба, която налага задължения на правните субекти,

трябва да бъде ясна и точна, така че те да могат да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действат съобразно с тях (Решение на Съда от 16 януари 2003 г. по дело Cipra и Kvasnicka, C-439/01, Recueil, стр. I-745, точка 49), и че при тълкуването на разпоредба от общностното право следвало да се имат предвид контекстът, съдържанието и целите на правната уредба, част от която се явява разпоредбата. Член 3а от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, отговарял на този критерий.

52 Комисията твърди, че понеже Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, е регламент за прилагане, който тя е приела по силата на разпоредбите на Регламент № 857/84, изменен с приетия от Съвета Регламент № 764/89, той трябва да се разглежда във връзка с последния. Основното задължение се намирало в регламента на Съвета, а регламентът за прилагане можел да налага само някои по-подробни критерии или условия.

53 Припомняйки съдържанието на член 3а, параграф 1, буква б) и параграф 3 от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, Комисията счита, че разглеждането на едната разпоредба във връзка с другата предполага, че окончателното предоставяне на специално референтно количество може да се извърши само ако директните продажби и/или доставки действително са възобновени в първоначалното стопанство на производителя в квота SLOM. Поради тази причина всеки производител в квота SLOM приложил към заявлението си за специално референтно количество декларация, съгласно която той бил „в състояние действително да произвежда в своето стопанство до нивото на предоставеното специално референтно количество“.

54 Комисията изтъква освен това, че член 3а, параграф 1 от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, изрично препраща към член 3а, параграф 1 от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, и трета алинея от него гласи, че „[д]оказателства, с които може да се установи капацитетът на производителя да произвежда до нивото на заявеното референтно количество, могат да бъдат по-специално […]“. Тази разпоредба, която трябвало да се разглежда във връзка с член 3а, параграф 1 от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, се отнасяла на първо място до националните изпълнителни органи, които трябвало да преценят дали производител в квота SLOM отговаря на посоченото в регламента на Съвета условие, съгласно което той трябва да е в състояние да произвежда референтното количество в своето стопанство. Комисията твърди, че тази разпоредба съдържа неизчерпателен списък („могат“) доказателства, които националните изпълнителни органи можели да допуснат

в рамките на това условие и които трябвало да бъдат представени „по определен от държавата-членка ред“.

55 Комисията уточнява, че Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, ясно установява задължението за производителя в квота SLOM да може да докаже, че е в състояние да произведе в своето стопанство заявеното референтно количество — условие, което нидерландските органи трябвало да преценяват и което те тълкували в смисъл, че производството трябва да бъде възобновено от първоначалното SLOM стопанство или от същата организационна и икономическа единица като тази, за която става въпрос към датата, на която е поето задължението за непредлагане на пазара — тълкуване, потвърдено от College van Beroep voor het bedrijfsleven. Ищците не можели да търсят отговорност от Комисията за това тълкуване на нидерландските органи, които впрочем не загатвали, че общностната правна уредба била двусмислена.

56 Комисията установява, че ищците не се позовават на нито един довод, целящ да докаже, че член 3а от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, не бил ясен и точен и не им позволявал да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действат съобразно с тях. Що се отнася до нейния собствен регламент, Комисията счита, че той е ясен и посочва точно доказателствата, които националните органи могат да вземат предвид при преценката дали производителят отговаря на условието, посочено от регламента на Съвета, а именно дали е в състояние да произвежда в своето стопанство до нивото на заявеното референтно количество. Комисията освен това уточнява в своята дуплика, че ищците сами са признали (вж. точка 47 по-горе), че производителите е трябвало да могат да произвеждат посредством управляваните от тях производствени единици заявените референтни количества, като според тях е необходимо да се уточни, че част от използваните производствени единици трябвало да съответства на производствените единици, с които разполагали към момента, в който са поели задължението за непредлагане на пазара. При тези условия член 3а от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, който целял само да гарантира прилагането на член 3а от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, бил ясен за ищците, също както последната разпоредба, и неговият смисъл бил този, възприет от Комисията, така че тя не следвало да бъде упреквана в незаконосъобразни действия. Следователно искът за обезщетение трябвало да бъде отхвърлен.

57 Що се отнася до вредата и до причинно-следствената връзка, Комисията поддържа, че макар всички ищци да твърдят, че са били в състояние да

произвеждат референтното количество в своето стопанство, каквото то било към датата на подаване на тяхното заявление за предоставяне на подобно количество, техният иск не позволявал ясно да се определи дали те са били в състояние да произвеждат споменатото количество в първоначалното SLOM стопанство. Във всеки случай нидерландските органи приели, че производителите не възобновили млекопроизводството от първоначалното SLOM стопанство или че не го възобновили по самостоятелен начин, както и за своя сметка и на свой риск, което впрочем било потвърдено от нидерландските юрисдикции. Щом като ищците не изпълнявали условията, наложени с регламента на Съвета, те не можели да поддържат, че съществува причинно-следствена връзка между претърпяната вреда и предполагаемия погрешен характер на регламента на Комисията.

58 Що се отнася на последно място до размера на вредата, Комисията счита, че искът не съдържа достатъчно данни, за да може тя да определи позицията си. Ищците не уточнили в достатъчна степен доколко са били в състояние да произвеждат посоченото референтно количество в първоначалното SLOM стопанство. Комисията посочва, че си запазва правото отново да вземе становище по естеството и размера на вредата по-късно в хода на производството.

Съображения на Първоинстанционния съд

59 Следва да се напомни, че според съдебната практика извъндоговорната отговорност на Общността за вреди, причинени от институциите, предвидена в член 215, втора алинея от Договора за ЕО (понастоящем член 288, втора алинея ЕО), е подчинена на кумулирането на съвкупност от условия, а именно неправомерност на поведението, в което се упрекват институциите, наличие на действителна вреда и на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (Решение на Съда от 29 септември 1982 г. по дело Oleifici Mediterranei/ЕИО, 26/81, Recueil, стр. 3057, точка 16; вж. Решение на Първоинстанционния съд от 30 май 2006 г. по дело Blom и др./Съвет и Комисия, Т-87/94, Recueil, стр. II-1385, точка 102, и цитираната съдебна практика).

60 Впрочем според постоянната съдебна практика ищецът е длъжен да представи доказателства пред общностните съдилища, за да докаже неправомерността

на поведението, в което се упрекват институциите, наличието на действителна претърпяна вреда и на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претърпяната вреда (Решение на Съда от 21 май 1976 г. по дело Roquette Frères/Комисия, 26/74, Recueil, стр. 677, точки 22 — 24, и Решение на Първоинстанционния съд от 8 май 2007 г. по дело Citymo/Комисия, T-271/04, Сборник, стр. II-1375, точка l59).

61 Следва да се припомни също, че щом като едно от тези кумулативни условия не е изпълнено, искът трябва да бъде отхвърлен изцяло, без да е необходимо да се разглеждат другите условия (Решение на Съда от 15 септември 1994 г. по дело KYDEP/Съвет и Комисия, C-146/91, Recueil, стр. I-4199, точки 19 и 81, и Решение на Първоинстанционния съд от 20 февруари 2002 г. по дело Förde-Reederei/Съвет и Комисия, T-170/00, Recueil, стр. II-515, точка 37).

62 Що се отнася до първото от споменатите условия, което следва да се разгледа най-напред, съдебната практика изисква да е установено достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправните субекти (Решение на Съда от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 42). Що се отнася до изискването, според което нарушението трябва да бъде достатъчно съществено, решаващият критерий, който позволява да се прецени, че то е изпълнено, е явното и сериозно несъблюдаване от страна на съответната институция на границите, които се налагат на нейното право на преценка. Когато тази институция разполага само със значително ограничено и дори несъществуващо право на преценка, нарушението на общностното право само по себе си може да бъде достатъчно, за да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение (Решение на Съда от 10 декември 2002 г. по дело Комисия/Camar и Tico, C-312/00 P, Recueil, стр. I-11355, точка 54 и Решение на Първоинстанционния съд от 12 юли 2001 г. по дело Comafrica и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 и T-225/99, Recueil, стр. II-1975, точка 134).

63 В случая ищците твърдят, че незаконосъобразността на поведението, в което се упреква Комисията, се състои в нарушение на принципа на предпазните мерки. В конкретния случай макар ищците да твърдят, че Общността носи отговорност, поради това че Комисията е нарушила принципа на предпазните мерки, всъщност те се позовават на принципа на правната сигурност, тъй като упрекват Комисията, че в разглежданата правна уредба не е установила ясно и точно приложимите към предоставянето на специално референтно количество условия.

64 В самото начало следва да се отбележи, че също както принципът на защита на оправданите правни очаквания представлява правна норма, с която се предоставят права на частноправни субекти, чието нарушение може да доведе до ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността (Решение на Първоинстанционния съд от 6 декември 2001 г. по дело Emesa Sugar/Съвет, T-43/98, Recueil, стр. II-3519, точка 64; вж. също Решение Mulder II, посочено в точка 16 по-горе, точка 15), и принципът на правната сигурност представлява правна норма, с която се предоставят права на частноправни субекти.

65 Както Съдът, така и Първоинстанционният съд вече са постановили в това отношение, което следва да се посочи, че принципът на правната сигурност представлява основен принцип на общностното право, който изисква по-конкретно правната уредба да бъде ясна и точна, за да могат съответните правни субекти да получат недвусмислена информация относно своите права и задължения и да действат в съответствие с нея (Решение на Съда от 9 юли 1981 г. по дело Gondrand и Garancini, 169/80, Recueil, стр. 1931, точка 17; Решение на Съда от 13 февруари 1996 г. по дело Van Es Douane Agenten, C-143/93, Recueil, стр. I-431, точка 27; Решение на Съда от 16 октомври 1997 г. по дело Banque Indosuez и др., C-177/96, Recueil, стр. I-5659, точка 27; Решение на Съда от 14 април 2005 г. по дело Белгия/Комисия, C-110/03, Recueil, стр. I-2801, точка 30 и Решение на Съда от 21 юни 2007 г. по дело ROM-projecten, C-158/06, Сборник, стр. I-5103, точка 25; Решение на Първоинстанционния съд от 14 юли 1997 г. по дело Interhotel/Комисия, T-81/95, Recueil, стр. II-1265, точка 61 и Решение на Първоинстанционния съд от 7 ноември 2002 г. по дело Vela и Tecnagrind/Комисия, T-141/99, T-142/99, T-150/99 и T-151/99, Recueil, стр. II-4547, точка 391).

66 Това изискване на правната сигурност се налага с особена строгост, когато правната уредба може да породи финансови последици (Решение по дело ROM-projecten, посочено в точка 65 по-горе, точка 26).

67 При това положение следва да се определи дали текстът на член 3а от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, е ясен във връзка с приложимите за предоставяне на специално референтно количество условия.

68 Следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика при тълкуването на разпоредба от общностното право следва да се имат предвид както нейното съдържание, така и контекстът и целите ѝ (Решение на Съда от 30 юли 1996 г. по дело Bosphorus, C-84/95, Recueil, стр. I-3953, точка 11 и Решение на Съда по дело Banque Indosuez и др., посочено в точка 65 по-горе, точка 18).

69 В тази насока е необходимо да се посочи, също както Комисията правилно отбелязва, че щом Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, е регламент за прилагане, доколкото прилага Регламент № 857/84, той трябва да се тълкува в съответствие с последния (Решение на Съда от 26 октомври 2006 г. по дело Kibler, C-275/05, Recueil, стр. I-10569, точка 20; вж. в този смисъл и Решение на Съда от 22 октомври 1991 г. по дело von Deetzen, C-44/89, Recueil, стр. I-5119, точка 14), чиято действителност освен това не е поставена под въпрос в рамките на настоящото дело.

70 В това отношение следва да се отбележи, на първо място, че член 3а, параграф 1 от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, предвижда, че производителите, чиито период на непредлагане на пазара или на конверсия в изпълнение на задължение, поето на основание Регламент № 1078/77, е изтекъл след 31 декември 1983 г. или според случая след 30 септември 1983 г., получават временно специално референтно количество при някои условия, които се определят в него. По-специално член 3а, параграф 1, буква а) от посочения регламент предвижда, че предоставянето на временно специално референтно количество се подчинява на условието заинтересованото лице да не е преустановило дейността си или да не е прехвърлило изцяло своето стопанство за производство на мляко преди края на периода на непредлагане на пазара или на конверсия (Решение на Съда от 27 януари 1994 г. по дело Herbrink, C-98/91, Recueil, стр. I-223, точка 11).

71 На второ място, член 3а, параграф 1, буква б) от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, посочва като условие за предоставяне на временно специално референтно количество производителят да установи в подкрепа на своето заявление, че е състояние да произвежда до нивото на заявеното референтно количество в своето стопанство.

72 На трето място, следва да се припомни, че режимът на специалните референтни количества по член 3а от Регламент № 857/84, който е въведен с Регламент № 764/89 след Решение Mulder I и Решение von Deetzen I, посочени в точка 6 по-горе, за да гарантира предоставянето на специално референтно количество на производителите, които в изпълнение на задължение, поето на основание Регламент № 1078/77, не са доставяли мляко през референтната година, утвърждава общия принцип, че всяко референтно количество остава прикрепено към земите, във връзка с които е предоставено (Решение по дело Herbrink, посочено в точка 70 по-горе, точка 12).

73 Ето защо от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, следва, че за да може да получи специално референтно количество, производителят, който поема задължение за непредлагане на пазара, трябва все още да владее изцяло или отчасти своето първоначално SLOM стопанство и да докаже, че е в състояние да произвежда в него споменатото количество.

74 Трябва да се посочи, че Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, не се отклонява ни най-малко от системата, въведена с Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89.

75 Всъщност член 3а от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, само прилага предписанията за предоставяне на специално референтно количество на Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, като припомня, че производителят трябва да докаже пред определения от държавата-членка компетентен орган, че все още изцяло или отчасти управлява същото стопанство като това, което е управлявал към момента на одобрението на неговото заявление за отпускане на премията. На следващо място тази разпоредба уточнява неизчерпателно доказателствата, които могат да бъдат приети за установяване на капацитета на производителя да произвежда до нивото на заявеното референтно количество, по-специално: извършените след края на периода на непредлагане на пазара или периода на конверсия директни продажби и/или доставки на мляко, млекодайните животни, с които разполага стопанството, постоянно заетата с пасбища площ или площта с фуражни култури в стопанството, както следват от плана за сеитбообращение и от извършеното засяване и направените без план за развитие инвестиции.

76 По този начин, когато в трета алинея, трето тире от член 3а, параграф 1 от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, се предвижда, че доказателствата, с които може да се установи капацитетът на производителя да произвежда до нивото на заявеното референтно количество, могат да представляват постоянно заетата с пасбища площ и/или площта с фуражни култури „в стопанството“, този израз може да се разбира само като отнасящ се до управляваното от производителя стопанство, което изцяло или отчасти представлява същото стопанство като управляваното към момента на одобрението на неговото заявление за отпускане на премия. Следователно разпоредбата не може да се тълкува в смисъл, че горепосочената площ може да принадлежи на различно от управляваното от производителя стопанство.

77 Същото тълкуване се налага във връзка с член 3а, параграф 1, трета алинея, второ тире от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, изискващ млекодайните животни, които също представляват едно от доказателствата за установяване на капацитета на производителя да произвежда до нивото на заявеното специално референтно количество, да се намират в „стопанството“ — израз, който също може да се разбира само като отнасящ се до управляваното от производителя стопанство, което изцяло или отчасти представлява същото стопанство като управляваното към момента на одобрение на неговото заявление за отпускане на премия. Следователно целта на тази разпоредба е именно да се избегне произвеждането на специалното референтно количество от производител с животни, които се намират в различно от управляваното от него стопанство.

78 Същото се отнася за инвестициите, предвидени в член 3а, параграф 1, трета алинея, четвърто тире от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, които по същите причини, посочени в точки 76 и 77 по-горе, трябва да бъдат във връзка с управляваното от съответния производител стопанство и следователно не могат да бъдат отделени от последното.

79 В това отношение следва да се напомни, както Съдът вече е приел по отношение на прехвърлянето на стопанството чрез отстъпване или чрез възстановяване на владението след края на наемното правоотношение, че целият режим на референтни количества се характеризира с принципа на прехвърляне на референтното количество заедно със земите, във връзка с които е било предоставено, и поради това с цел утвърждаване на този принцип и в областта на специалните референтни количества член 3а, параграф 1 от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, подсилва условието, поставено в член 3а, параграф 1 от Регламент № 857/84, като изисква производителят все още изцяло или отчасти да управлява същото стопанство (Решение по дело Herbrink, посочено в точка 70 по-горе, точка 13).

80 Ето защо Регламент № 1033/89 уточнява в трето съображение, че „заявление [за специално референтно количество] може да прави само производител, който управлява поне отчасти същите производствени единици като управляваните по време на заявлението за отпускане на премия за непредлагане на пазара или за конверсия“, и „в случай че производителят действително вече не притежава същото това стопанство, той трябва в съзвучие с режима за премии също да покаже намерение за прехвърляне на млекопроизводството“ [неофициален превод].

81 Освен това, доколкото производителят трябва все още изцяло или отчасти да управлява същото стопанство като управляваното към момента на одобрение на заявлението за отпускане на премия, за да получи специално референтно количество, то стопанството по смисъла на член 12, буква г) от Регламент № 857/84 се състои от „всички производствени единици, управлявани от производителя и разположени на географската територия на Общността“ [неофициален превод].

82 Определението на понятията „производител“, а оттам и на „стопанство“, съдържащи се в член 12, букви в) и г) от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, показват, че понятието за производител се отнася само до земеделски стопанин, който за целите на своето млекопроизводство управлява всички производствени единици на своя собствена отговорност (Решение на Съда от 9 юли 1992 г. по дело Maier, C-236/90, Recueil, стр. I-4483, точка 11 и Решение на Съда от 23 януари 1997 г. по дело St. Martinus Elten, C-463/93, Recueil, стр. I-255, точка 17).

83 Следователно от разпоредбата на член 3а, параграф 1 от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, във връзка с член 3а, параграф 1 от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, ясно произтича, че временното предоставяне на специално референтно количество се подчинява на условието заинтересованият производител да докаже, че все още управлява изцяло или отчасти същото стопанство като управляваното към момента на одобрение на неговото заявление за отпускане на премия, т.е. това, което е предмет на задължението му за непредлагане на пазара или за конверсия (Решение по дело O'Brien, посочено в точка 42 по-горе, точка 12; вж. в този смисъл също Решение на Съда по дело Herbrink, посочено в точка 70 по-горе, точки 12 и 13 и Решение на Съда от 28 октомври 2004 г. по дело van den Berg/Съвет и Комисия, C-164/01 P, Recueil, стр. I-10225, точка 71; Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2006 г. по дело Werners/Съвет и Комисия, T-373/94, Recueil, стр. II-4631, точка 81), както и да докаже своя капацитет да произвежда до нивото на заявеното референтно количество в споменатото стопанство.

84 В Решение по дело O'Brien, посочено в точка 42 по-горе, Съдът уточнява в точка 17, че за целите на окончателното предоставяне на специално референтно количество член 3а, параграф 3 от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, трябва да се тълкува в смисъл, че могат да се вземат предвид и продажбите или доставките на мляко с произход от производствени единици, които са били добавени към разглежданото стопанството между датата на изтичане на периода на непредлагане на пазара или на конверсия и датата на временното предоставяне на специалното референтно количество, при условие че заинтересованото лице все още изцяло или отчасти управлява същото

стопанство като управляваното към момента на одобрение на неговото заявление за отпускане на премия.

85 Така от всички изложени по-горе съображения произтича, че член 3а, параграф 1 от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, разглеждан в светлината на член 3а, параграф 1 от Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, предвижда, че млекопроизводството трябва да се извършва от първоначалното SLOM стопанство (Решение по дело Werners/Съвет и Комисия, посочено в точка 83 по-горе, точка 8; вж. в този смисъл също Решение по дело O'Brien, посочено в точка 42 по-горе, точки 11 и 12; Решение по дело Herbrink, посочено в точка 70 по-горе, точки 12 и 13 и Решение по дело van den Berg/Съвет и Комисия, посочено в точка 83 по-горе, точка 71), което според случая може да обединява производствените единици, които производителите управляват на своя собствена отговорност към момента на предоставяне на специалното референтно количество и които трябва изцяло или отчасти да включват първоначалното SLOM стопанство.

86 Това тълкуване е в съответствие с основанието за съществуване на системата. Всъщност на първо място то взема предвид съображението, че не следва да се предоставя специално референтно количество на производител, който вече не разполага с първоначалното SLOM стопанство, тъй като по този начин той би показал намерението си повече да не предлага мляко на пазара, без което предоставянето на референтно количество вече не би могло да бъде следствие от въвеждането на режима. На следващо място това тълкуване отчита и факта, че тъй като референтните количества са обвързани със земите, породили тяхното предоставене, производството им трябва да става от тези земи. На последно място тълкуването взема предвид съображенията, изложени от генералния адвокат Jacobs в заключението му към Решение по дело O'Brien, посочено в точка 42 по-горе (Recueil, стр. I-6266), според които в периода, през който разглежданите производители са изключени от млекопроизводството, тяхното стопанство без съмнение е претърпяло изменения, което е потвърдено от Съда, който постановява, че продажбите или доставките на мляко с произход от производствени единици, които са били добавени към разглежданото стопанство между датата на изтичане на периода на непредлагане на пазара и датата на временното предоставяне на специалното референтно количество трябва да бъдат взети предвид след като заинтересованото лице още изцяло или отчасти управлявало същото стопанство като управляваното към момента на одобрение на неговото заявление за отпускане на премията.

87 На последно място следва да се отбележи, че съображенията на ищците, представени от тях самите в писмените им изложения, изглежда не се отклоняват от смисъла, който се придава на разглежданите в точки 70—86 по-горе

разпоредби, и че по-скоро тълкуването на разглежданите общностни разпоредби, направено от националните юрисдикции, и прилагането на тези разпоредби към настоящия случай са елементите, които те оспорват по-специално в критиката си на споменатите общностни разпоредби.

88 Всъщност, както следва от точки 44 и 47 по-горе, ищците твърдят, че от член 3а, параграф 1 от Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, произтича, че заявителят на временно референтно количество вече не бил длъжен да владее цялото първоначално SLOM стопанство. Според тях специалните референтни количества трябвало да бъдат произведени посредством управляваните от тях производствени единици, като част от тях трябвало да съответства на производствените единици, с които разполагали към момента на поемане на задължението за непредлагане на пазара.

89 От изложените по-горе съображения произтича, че Комисията не е нарушила принципа на правна сигурност, поради което искът трябва да се отхвърли.

90 При условията на евентуалност, дори да се предположи че общностната правна уредба в областта се разглежда като съдържаща определено двусмислие или неточност във връзка с условията, при които предоставените специални референтни количества трябва да бъдат произведени за целите на окончателното предоставяне на подобни количества, следва да се напомни, че за да се ангажира отговорността на Общността, трябва да се установи достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти съгласно предписанията, посочени в точка 62 по-горе.

91 Практиката на Съда относно извъндоговорната отговорност на Общността е развита при отчитане на широкото право на преценка, с което разполагат институциите за прилагането на общностните политики, в частност по отношение на нормативни актове, свързани с избор в областта на икономическата политика (Решение на Съда от 5 март 1996 г. по дело Brasserie du pêcheur и Factortame, C-46/93 и C-48/93, Recueil, стр. I-1029, точка 44).

92 Всъщност ограничителното разбиране за отговорността на Общността при упражняване на нейната нормотворческа дейност се обяснява от съображението, че от една страна упражняването на законодателната функция, дори в случаите в които съществува съдебен контрол на законосъобразността на актовете, не трябва да бъде възпрепятствано от перспективата за търсене на обезщетение за вреди всеки път, когато общият интерес на Общността налага да се вземат мерки с нормативен характер, които могат да накърнят интересите на частноправни субекти, и от друга страна — в нормативния контекст, характеризиращ се със съществуването на широко право на преценка, необходимо за прилагането на една общностна политика, Общността може да носи отговорност само при явно и значително неспазване от страна на съответната институция на границите, наложени при упражняването на правомощията ѝ (Решение на Съда от 25 май 1978 г. по дело HNL и др./Съвет и Комисия, 83/76, 94/76, 4/77, 15/77 и 40/77, Recueil, стр. 1209, точки 5 и 6 и Решение по дело Brasserie du pêcheur и Factortame, посочени в точка 91 по-горе, точка 45).

93 В това отношение Съдът впрочем е уточнил, че развитият от него режим на извъндоговорната отговорност на Общността взема предвид по-конкретно сложността на ситуациите, които трябва да се уредят, трудностите, свързани с прилагането или тълкуването на правните текстове, и по-специално свободата на преценка, с която разполага авторът на оспорвания акт (Решение по дело Brasserie du pêcheur и Factortame, посочени в точка 91 по-горе, точка 43; Решение по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, посочено в точка 62 по-горе, точка 40 и Решение по дело Комисия/Camar и Tico, посочено в точка 62 по-горе, точка 52).

94 В конкретния случай трябва да се посочи, че Комисията разполага само със значително ограничена свобода на преценка, доколкото, както бе посочено в точка 69 по-горе, Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, е само регламент за прилагане на Регламент № 857/84.

95 В точки 69—78 по-горе обаче вече бе установено, че Комисията само е приложила разпоредбите от Регламент на Съвета № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, съгласно съдържащите се там предписания, като по този начин тя не може да се държи отговорна за евентуално нарушение на общностното право.

96 Така Комисията не може да отговаря за евентуална неточност или липса на яснота на Регламент № 1546/88, изменен с Регламент № 1033/89, тъй като тя само се е съобразила с Регламент на Съвета № 857/84, изменен с Регламент № 764/89.

97 Що се отнася до Регламент № 857/84, изменен с Регламент № 764/89, достатъчно е да се установи, че в рамките на настоящия иск ищците изобщо не поставят под въпрос действителността на споменатия Регламент поради това, че последният накърнявал принципа на правната сигурност.

98 Тъй като ищците не са доказали твърдяната неправомерност на поведението, в което се упреква Комисията, не следва да се проверява дали са изпълнени другите условия за отговорността.

99 От всичко изложено по-горе следва, че жалбата трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

100 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като ищците са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

1) Отхвърля иска.

2) Осъжда г-н Alfonsius Alferink и другите 67 ищци, списък на които се съдържа в приложението, да заплатят съдебните разноски.

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 26 юни 2008 година.

Секретар Председател

E. Coulon M. E. Martins Ribeiro

ПРИЛОЖЕНИЕ

Наследници на G. Vloedgraven,

W. L. A. van der Arend, с местожителство в Harmelen (Нидерландия),

H. W. Bakker, с местожителство в Middelstum (Нидерландия),

B. M. J. B. Beusmans, с местожителство в Noorbeek (Нидерландия),

P. J. M. Biermans, с местожителство в Herkenbosch (Нидерландия),

J. A. A. de Bont, с местожителство в Rutten (Нидерландия),

H. Boskma, с местожителство в Zwaagwesteinde (Нидерландия),

B. A. Bouma, с местожителство в Berlikum (Нидерландия),

E. A. M. Bouma, с местожителство в Rutten,

J. A. Bouma, с местожителство в Ried (Нидерландия),

H. Buwalda, с местожителство във Franeker (Нидерландия),

M. V. van Diederen, с местожителство в Doenrade (Нидерландия),

R. Dusselaar, с местожителство във Wier (Нидерландия),

J. van Duynhoven, с местожителство в Rijkevoort (Нидерландия),

H. J. Frederiks, с местожителство в Laag Keppel (Нидерландия),

G. J. M. Frieling, с местожителство в Deurningen (Нидерландия),

T. de Groot, с местожителство в Creil (Нидерландия),

H. J. ten Hagen, с местожителство във Winterswijk (Нидерландия),

H. J. ten Have, с местожителство в Beltrum (Нидерландия),

P. A. J. N. Hendriks, с местожителство в Valkenburg (Нидерландия),

H. Heringa, с местожителство в Leens (Нидерландия),

O. Hoekstra, с местожителство в Oosternijkerk (Нидерландия),

J. Hoekstra, с местожителство в Oosternijkerk,

W. H. C. M. Holtslag, с местожителство в Lelystad (Нидерландия),

J. H. A. Huijsmans, с местожителство във Weert (Нидерландия),

M. Huizinga, с местожителство във Firdgum (Нидерландия),

G. J. Hulter, с местожителство в Den Velde (Нидерландия),

P. J. M. Janssen, с местожителство във Wanssum (Нидерландия),

G. C. de Jongh, с местожителство в Marknesse (Нидерландия),

C. de Keijzer, с местожителство в Noordgouwe (Нидерландия),

P. Kemp, с местожителство в Breukelen (Нидерландия),

W. Koopmans-Hut, с местожителство в Ezinge (Нидерландия),

H. J. Leemkuil, с местожителство във Winterswijk-Miste (Нидерландия),

J. A. J. Leijten, с местожителство в Bant (Нидерландия),

G. J. Loozeman, с местожителство в Callantsoog (Нидерландия),

A. Lukens Folkers, с местожителство във Vlagtwedde (Нидерландия),

P. L. Marinussen, с местожителство в Grijpskerke (Нидерландия),

G. J. Meijer, с местожителство в Usquert (Нидерландия),

W. H. J. Mulder, с местожителство в Haarzuilens (Нидерландия),

Th. Neelen, с местожителство в Nunhem (Нидерландия),

G. J. Nijboer, с местожителство в Ane (Нидерландия),

A. Nijboer, с местожителство в Ane,

B. Oude Kotte, с местожителство във Fleringen (Нидерландия),

J. H. M. Roebroek, с местожителство в Schimmert (Нидерландия),

F. M. C. Rommens, с местожителство в Rijsbergen (Нидерландия),

J. A. C. M. Soffers, с местожителство в Rijsbergen,

J. G. Rompelberg, с местожителство в Noorbeek,

M. J. Scheele, с местожителство в Mensingeweer (Нидерландия),

J. van Sinderen, с местожителство в Ternaard (Нидерландия),

J. W. M. Smeets, с местожителство в Papenhoven (Нидерландия),

W. C. G. M. Stoffelen, с местожителство в Ottersum (Нидерландия),

J. H. Thomassen, с местожителство в Bemelen (Нидерландия),

J. H. van Til, с местожителство в Eppenhuizen (Нидерландия),

K. J. Veenkamp, с местожителство в Thesinge (Нидерландия),

J. T. F. J. op't Veld, с местожителство в Vlodrop (Нидерландия),

J. P. W. Vrencken, с местожителство в Beek (Нидерландия),

O. Vries, с местожителство в Engwierum (Нидерландия),

K. Vries, с местожителство в Engwierum,

M. W. de Weerd, с местожителство в Tollebeek (Нидерландия),

A. M. Weijenberg-Pleijers, с местожителство във Wittem (Нидерландия),

H. F. W. M. Wennekers, с местожителство в Creil,

R. W. Werners, с местожителство в Meppel (Нидерландия),

C. H. L. Wijnen, с местожителство в Maasbree (Нидерландия),

L. G. H. Willems, с местожителство в Ulestraten (Нидерландия),

J. G. Wilman, с местожителство в Engwierum,

D. Wilman, с местожителство в Engwierum,

J. M. P. Wolfs, с местожителство в Gronsveld (Нидерландия).